

Колумбъ се усмихна и отговори:

— И отъ екватора къмъ югъ е сжщо, както и отъ екватора къмъ северъ. Нѣма нито надолу, нито нагоре. Като отида на другата страна на земята, пакъ ще ми се струва, че пжтувамъ по нея, както и тука.

— Не е истина! извика единъ зълъ старъ сждия; подъ земята нѣма хора. Ако би имало тамъ такива, тѣ биха паднали въ пропастьта.

Колумбъ смѣло показва пжтя.

— Вие грѣшите, кротко каза Колумбъ. Дето и да иде човѣкъ: и на екватора, и на полюситѣ, и отъ западъ, и отъ изтокъ, сѣ ще му се струва, че е върху земята. Краката му ще стжпватъ по земята, а главата му ще стои къмъ небето и звѣздитѣ.

— Това не е вѣрно!
Ти лъжешъ.

— Вѣрно е, защото земята е единъ голѣмъ магнитъ и тя еднакво притегля къмъ себе си човѣка и всички предмети, дето и да се намиратъ.

Сждътъ не се убедилъ отъ думитѣ на Колумба и го осждилъ на затворъ. Когато осждениятъ излизалъ отъ сжда, подучени момчета тичали подире му и викали „луднйо! луднйо!“

Кралъ Фердинандъ и жена му кралица Изабела не послушали сжда. Тѣ дали на Колумба три кораба съ три-четири топа и 120 затворници отъ тъмницитѣ да идатъ съ него, защото други моряци се страхували да пжтуватъ въ широкъ океанъ. Колумбъ из-